

רונן שגיא־שני (מימין) הורשע פה אחד, גיל בן גל הורשע ברוב דיעות — אך השופטים מתחו ביקורת נוקבת על המישטרה והפרקליטות

הרשעה בדוחה

כאשר נפתח מישפטם, ניסו השניים למנוע את קבלתן של ההודאות הללו על־ידי בית־המישפט. בעיקר היה מעוניין בכך רונן, אשר הפליל את עצמו כליל ברצח הברוקר. הוא ערך מישפט זוטא, אבל בית־המישפט החליט לקבל את ההודאה. בן־גל ויתר על מישפט־זוטא, אך הצהיר כי ינסה לערער את מישקלה של ההודאה.

אחרי שהשופטים קראו את הערר יות הללו וידעו כל מה שאומר האחד על רעהו, התברר לפתע, כי התעוררה בעיה פרוצדורלית־טכנית, המונעת מהשופטים להשתמש בעדויות אלה כנגד הנאשם השני. זה הביא את השופטים למצב הבלתי־אפשרי, שבו הם יודעים, כי השניים אשמים ברצח הברוקר, אך חייבים להתעלם מיריעתם זו ולהתכחש לה. היה עליהם לפסוק כרין כאילו לא קראו את ההודאות הללו.

דבר זה איננו אנושי, וקשה מאוד לרושש זאת אפילו משופט מיקצועי. השופט אורי שטרומן, שהיה אב בית־הדין, התמודד עם הבעיה ביושר אינטלקטואלי ובכנות מישפטית, והגיע למסקנה כי עליו לזכות את גיל

לחיות חיי־חטא ולטעום טעם־פשע. כתב השופט צבי הכהן. השופטים למרו על מעשיהם הנלוזים של השניים מדברים שאמרו הם עצמם במישטרה. כאשר נחקרו, שפכו השניים קיטנות של שופכין האחד על ראש רעהו והאשימו זה את זה כמעט בכל עבירה תחת השמש.

בפסק־הדין לא הסתירו השופטים את סלידתם משני הנאשמים, גיל בן גל ורונן שגיא־שני. פרשה של שני חברים בני־יטובים, מגידולי הארץ שעשו בראשיתם, הסתכנו בסמים, גניבות ופריצות, בעיקר מבית־הוריו של רונן. לגיל, שהיה בעל אמצעים כלכליים, היה זה פיתוי של היצר הרע

מרים רוונטל, בחרה להגיש כתב־איי שום אחד נגד שני הנאשמים ולנהל את מישפטם יחד. מאחר שהיה זה מישפט מסובך, והזמנו הרבה עדים, חשבה התובעת כי מישפט אחרי יחסוך למדינה כסף רב, מכיוון שהעדים יעידו רק פעם אחת. ואילו אם יופרדו המישפטים, וכל

בדגל מאשמת־רצח. הוא הרשיע אותו רק כסיוע לרונן לברוח מהארץ, ביודעו כי הוא רוצח. שני השופטים האחרים התמודדו עם הבעיה כדרכם. גם הם הסבירו את הקושי שבו נתקלו, אך מצאו ראיות אחרות נסיבתיות, שהספיקו להם כדי

אלמנתו ואחיו של הנרצח אלטרוביץ הודעות סותרות

אחד יתנהל לברו, יהיה על העדים להעיד פעמיים.

אולם, בעשותה זאת הסתכנה התובעת סכנה חמורה. על־פי החוק בישראל, כאשר נאשם איננו מעיד בבית־המישפט, אין בדרך־כלל אפשרות להשתמש בעדות שמסר מחוץ לבית־המישפט. כאשר רוצה התביעה להשתמש בעדות של שותף לעבירה נגד חברו, היא נוהגת להפריד את הדין, מסימת קורם כל את מישפטו של

לקבוע, כי בן־גל אשם ברצח, גם ללא הודאתו של רונן.

לחישות רועמות

ל השופטים היו מאוחרים ברעתם, כי התביעה היא שגרמה למצב אומלל זה, בטעות חמורה שעשתה בראשית המישפט. התובעת,

רצח כמו בסר־מתח

התיידד עם בן־גל ועשה עצמו כמונן לקבל שוחד כדי לאפשר לבן־גל להתקשר לאמו. על השלפון היה ציאות. וכך נקלטה השיחה שבה ביקש בן־גל מאמו לשלם 8000 דולר לרונן שני־שגיא כדי שיעזוב את הארץ.

המישטרה הציבה מארב לרונן ועצרה אותו בנמל־התעופה. הוא נשבר מייד ומסר כמה גידויות. הוא גם ערך שיחזור והמציא למישטרה את אקדח הרצח.

הקורבן, אלטרוביץ, עבד בחברת מוריץ את טוכלר, וניהל שם את חשבונותיו של גיל. לשניים היו גם חשבונות בשווייץ. התביעה טענה כי המניע לרצח טמון ביחסים הכלכליים בין השניים, אך בית־המישפט בפסק־דינו קבע כי לא הוברר מה היה המניע לרצח.

עקב אלטרוביץ סעד ביום ראשון, ה־20 בדצמבר 1982, יחד עם גיל בן־גל במסעדת בוננזה. בתום הארוחה הסיעו בן־גל לביתו ברחוב אוסישקין בתל־אביב. אלטרוביץ חצה את הכביש, ובמרחק קטן מביתו נורה למוות על־ידי דמות שעמדה ליד השיחים.

מייד אחרי הרצח טילפנה אשתו של אלטרוביץ לבן־גל, ידיד־המישפחה, וסיפרה לו על הרצח. הוא לקח אותה לתחנת־המישטרה והיכה עד שגמרה את עדותה.

שלושה ימים אחרי הרצח נעצר בן־גל ומעצרו הווארף לחודש. בן־גל לא נשבר ולא השכים לדבר. הוא טען כי הוא חף־משפט. רק תרגיל מבריק של כלאי בבית־המעצר הביא את המידע הראשוני למישטרה. אותו כלאי, ששמו נאסר לפרסום,

קורבן אלטרוביץ ארוחה אחרונה ביחד